

Israel Šamir

KABALA OBLASTI

Jarem Siona in pravica do razprave

Israel Šamir

KABALA OBLASTI

Jarem Siona in pravica do razprave

UMco

UMco, Ljubljana, 2011

Israel Šamir

KABALA OBLASTI

Jarem Siona in pravica do razprave

© za besedilo: Israel Shamir, 2007

© za Slovenijo in prevod: Društvo dr. Franceta Prešerna
za promocijo stikov med Slovenijo in Rusijo, 2011

Izdajatelj in založnik

UMco d. d. / Zbirka Ruska misel

Za založbo: Samo Rugelj

Prevod: Marija Sotnikova Štravs
za Društvo dr. Franceta Prešerna za
promocijo stikov med Slovenijo in Rusijo

Urednik knjige: Just Rugelj

Lektura: Mira Turk Škraba

Korektura: Maria Ana Kolman

Idejna zasnova platnice: Boris Rugelj

Oblikovanje ovitka: Žiga Valetič

Postavitev: Jure Preglau

Tisk: NTD

Naklada: Prvi natis, 300 izvodov, sprotni tisk

Ljubljana, 2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

323(569.4)

SHAMIR, Israel

Kabala oblasti : Jarem Siona in pravica do razprave /
Israel Šamir ; [prevod Marija Sotnikova Štravs]. - 1. natis. -
Ljubljana : UMco, 2011. - (Zbirka Ruska misel)

ISBN 978-961-6803-18-2

255093760

UMco d. d., Leskoškova 12, 1000 Ljubljana
tel.: 01/520 18 39, e-pošta: bukla-urednistvo@umco.si, www.bukla.si

VSEBINA

PREDGOVOR ANDREJ LENARČIČ	7
1. POGlavJE IZRAEL KOT PROJEKT	9
2. POGlavJE IZRAEL KOT PROJEKT 2	20
3. POGlavJE ISRAEL ŠAMIR: HOLOKAVST JE NOVA POSVETNA RELIGIJA	30
4. POGlavJE TEMELJNI KAMEN NASILJA	32
5. POGlavJE ROŽE GALILEJE	40
6. POGlavJE UROČENI PRINC	47
7. POGlavJE »ZADNJI MAJSKI DAN	58
8. POGlavJE SIONSKI STAREŠINE IN GOSPODARJI DISKURZA	61
9. POGlavJE JUDJE IN <i>PROTOKOLI</i>	71
10. POGlavJE KRVAVA KLEVETA	80
11. POGlavJE ŽIVLJENJE IN SMRT ŠEJKA JASINA	104
12. POGlavJE VZHODNI EKSPRES	114
13. POGlavJE NLP-JI IN ISLAMSKI TEROR	118
14. POGlavJE VZEMI DENAR IN SE POBERI!	122
15. POGlavJE JERUZALEMSKI SINDROM	129
16. POGlavJE APOKALIPSA JE BLIZU	136
17. POGlavJE O UMETNOSTI	156
18. POGlavJE SUMUD IN TOK	172
19. POGlavJE JUDJE IN PALESTINCI: PRVI SPOPAD	185

20. POGlavJE JUDJE IN IMPERIJ	200
21. POGlavJE BOŽANSKI VETER: V SPOMIN NA SIMONE WEIL	207
22. POGlavJE NESMISELNI NAPORI LJUBEZNI	217
23. POGlavJE KOBILICE V JAFI	222
24. POGlavJE KATIN UPDATE	230
25. POGlavJE KDO JE BOLJ PREBRISAN?	245
26. POGlavJE DAMI IZ STRASSBURGA	258
27. POGlavJE DESNICA IN LEVICA PROTI MAMONU	265
28. POGlavJE DUHOVNA ČRPALKA	272
29. POGlavJE SVETA DEŽELA	284
30. POGlavJE BLAGOSLOV ALI PREKLETSTVO?	295
31. POGlavJE KISLO-SLADKA OMAKA	301
 O AVTORJU	 304

ANOTACIJA

Med izobraženci obstajajo t. i. občutljive teme, ki se jih upa dotakniti le malokdo: svetovna zarota, protokoli sionskih starešin, »krvava kleveta« itd. Novinar in pisatelj Israel Šamir si je drznil kreniti na križarski pohod proti ksenofobiji, šovinizmu in sionizmu. Upal si je zadeti »v živo« sionske starešine. Sovraži nasilje v vseh njegovih pojavnih oblikah, zlasti nasilje oblasti nad »malim človekom«, najsibo Jud, Palestinec, Američan ali Rus. »Če ne ustavimo nasilja, je Apokalipsa neizogibna,« pravi avtor.

PREDGOVOR

ANDREJ LENARČIČ

Slovenski premier Janez Drnovšek je na svetem kraju v Jeruzalemu, v muzeju holokavsta Jad Vašim, med uradnim polaganjem vencev povedal na prvi pogled šokantno misel, da v nacističnih taboriščih niso umirali samo Židje. Ozračje, ki ga ustvari že misel na holokavst, breme prikazane resničnosti v samem muzeju pa ga zapolni, skoraj ne dovoli spomina na druge žrtve iste pobesnele bestijalnosti, kaj šele na pripadnike nekega neznanega narodiča, ki pa se po deležu med žrtvami umešča v sam vrh. Pokojnemu predsedniku Drnovšku gre priznanje za drzno izpoved resnice tam, kjer vse kliče po njej. Saj le ona osvobaja.

Avtor zbirke spisov s povednim naslovom, ki že s samo besedo usmerja misli v skrivne strukture in mehanizme oblasti na Planetu, je več kot očitno ustrezno opremljen za prav tako, če ne bolj drzno konfrontacijo z uveljavljenimi šablonami. Izobražen in razgledan, z osupljivo bogato izkušnjo, si upa na dan z zamolčanimi ali pa drugačnimi resnicami in ni ga strah pogledati, niti kaj se skriva za na videz jasno sliko v ogledalu.

In teh jasnih, nedvoumnih slik je ničkoliko. In vprašajev, ki se skrivajo za njimi, še več. Novinarsko pero si jih upa in jih zna zapisati.

Še kakšno ali drugačno ali popolnejšo resnico npr. o Katinu je brez dvoma silno težko zapisati. Čustva in nasprotujoče si resnice so nepremagljiva težava. Kaj preveč iskati v območju ključnih oblastnih vozlišč na Planetu, pogledovati izza panojev, ki rišejo »edino veljavno resnico«, namenjeno javnosti, pa ni le težava, utegne biti celo nevarno. Različni Sionski modreci pa Zlato večnega Juda in mnoge druge

ostaline nekega obdobja, so skoraj tabu. In kot da bi zastor holokavsta moral zakriti vse, kar bi utegnilo motiti množicam dovoljeno sliko.

Brati Šamirja ni ravno zabavno, še manj preprosto. Skoraj ni strani, kjer bi se bralec zamišljen ne ustavil. Zlahka pa se bralec dokoplje do spoznanja, da pisec večše izpostavlja različne vidike in mnenja z enim samim namenom, ki ga na svoj način pripoveduje že omenjeni rek: Resnica osvobaja.

Iskanje resnice, odgovorov, je podobno iskanju skritega zaklada. Stara zgodba pripoveduje, kako je mlad Jud sanjal, da je pod mostom pri Krakovu zakopan zaklad. In se je v mraku odpravil, da ga izkoplje. Most je bil zastražen, pa ga je nenadoma zgrabil stražar. Fant se je v strahu odločil povedati po pravici – da je sanjal o zakladu in ga namerava izkopati. Pa se mu je človek zarežal: Trap, meni se je pa sanjalo, da je zaklad zakopan pod pečjo v tvoji hiši. In ga je izpustil. Mladi Jud je šel domov, kopal pod pečjo in našel zaklad. Nauk te zgodbe je seveda resnica, da iščemo zaklade drugod, dejansko so pa pri nas, v nas samih. In prav tako je tudi pri odgovorih na vprašanja in – žal neizogibno tudi glede odgovornosti in krivde.

Teorije zarote, zločinska združenja, boj za prevlado na Planetu, rasizem, genocid, zatiranje manjšin in drugačnih lahko razblini le pogled izza zastora. Vsakega. Kateregakoli.

A za kaj takega je poleg izobrazbe, razgledanosti in izkušenj potrebna tudi hrabrost.

Israel Šamir jo je pokazal.

1. POGLAVJE

IZRAEL KOT PROJEKT¹

Bližnji vzhod od zdavnaj velja za »gordijski voz« človeštva, kjer so nastajali, se spopadali in povezovali največji narodi, civilizacije in religije. Danes se je to območje ponovno znašlo v središču splošne pozornosti, katere levji delež pripada judovski državi Izraelu, njegovi zgodovini in nadaljnjim perspektivam. O tem je govor v naslednjem članku.

Na sredozemski obali je čudovito vreme. Imate sneg in mraz, pri nas pa že cvetijo mandljevci. Morje je nežno, piha vetrič. Deževalo je, trava zeleni pod modrim nebom s puhačnimi oblaki. Škrlatni maki in blede vijolične ciklame so si prebili pot. Prihaja veliko turistov in romarjev, Izraelci pa se vračajo z dopustov v tujini.

Kriza se nas ni dotaknila, v zadnjem letu so cene hiš zrasle za dvajset odstotkov, v zadnjih petih letih pa za petdeset. Ni stečajev, odpuščajo pa samo tiste, ki bi tako ali tako izgubili službo. Plače so nekoliko nižje, ostajajo pa v mejah dopustnega.

Sodeč po dohodkih, bruto družbenem proizvodu in drugih gospodarskih parametrih je Izrael nekoliko nad evropskim povprečjem. Tako dobro statistiko se da doseči samo tako, da ne upoštevate domačinov (Palestincev). Pod povprečjem so se znašli tudi priseljenci iz Rusije, »ruski Judje«, kot se jim je reklo doma, pri nas pa jim pravimo samo »Rusi«. Tako imamo skupnosti, ki živijo malo bolje kot v Belgiji, skupnosti, ki živijo malo bolje kot na Poljskem, pa tudi skupnosti, ki živijo le za kanček bolje kot v Tadžikistanu.

1 <http://www.zavtra.ru/cgi/veil/data/zavtra/10/852/31.html>

Oblast trdno drži v svojih rokah desnosredinska vlada Benjamina Netanjahuja, ki uživa veliko podporo naroda in parlamenta. Socialni demokrati, laburisti so mlajši partner v parlamentu. Opozicijo predstavlja velika desnosredinska stranka *Kadima*, ki se skoraj ne razlikuje od vladajoče.

Imamo dobre odnose z vodilnimi svetovnimi državami. Rusi kupujejo pri nas brezpilotne naprave, Američani nam prisegajo večno ljubezen in prikrivajo vse naše trike. Francija in Nemčija izpolnjujeta vse naše ukaze. Imamo dobre, čeprav hladne odnose s sosedama Jordanijo in Egiptom: odprte meje, brezvizumski vstop, majhna trgovina.

Hladne, a varne odnose imamo z drugima sosedama, s Sirijo in z Libanonom. Skratka, dokaj uspešna državnica na meji Azije in Afrike. Kaj bi še potrebovali?

Edino težavo predstavlja ciljna teologija. Navadna država lahko iz dneva v dan živi brez cilja, država, zbrana po svetu, pa potrebuje cilj. Zakaj so prišli prebivalci Minska, Kijeva, Nice, Alžirije, Casablance? Kakšen je cilj judovske države, ki je pred petdesetimi leti nastala na palestinski zemlji?

V Rusiji imajo radi besedo »projekt«. Ali je Izrael projekt? Vsekakor. Ni zrasel, kot rasejo drevesa, mesta in države, nekdo ga je ustanovil. Kdo in zakaj? Zapleteno vprašanje. Predstavil bom nekaj mogočih odgovorov, ki se ne izključujejo. Hkrati pa povem, da so vsi za nekoga pravilni in nobeden ni dokončen.

Za primerjavo vzemimo ribolov. Ribič ima projekt: vzeti palico in se odpraviti na ribolov. Projekt ribe je pojesti okusnega črva in preživeti. Tudi črv ima projekt: naveličal se je brskanja po zemlji in si želi svobode. Lahko dodamo mačka, ki je poslal ribiča po ribo. Le v praksi lahko ugotovimo, čigav projekt je najbolj uspešen, sicer ne moremo odgovoriti na to vprašanje niti z izkušnjo.

Ali obstajajo države projekti? Seveda. Recimo Liberija. Država Liberija je bila namenjena ameriškim črncem in temelji na ideji »vrnitve v Afriko«, ki je zelo podobna sionistični. Priseljenci iz Amerike so postali lokalna elita, domačini so izgubili pravice, ameriške korporacije so spravile državo v past dolgov, v kateri še zmeraj ostaja. Ameriških črncev ta država ne zanima.

Tudi ZDA so bile projekt. »Očetje romarji« so želeli ustanoviti novi Izrael, pomorili so domačine in tako so nastale ZDA. Tudi Malta in Rodos sta bila projekta, v katerih je vladal janzenistični red, država jezuitov v Paragvaju, križarske kraljevine v Vzhodni Prusiji, Siriji, Palestini. Vsem tem državam so skupna etnična čiščenja, apartheid. Dobri stvari ne bodo naredili ime projekt.

Sionistični projekt

Uradna sionistična verzija se glasi: judovski narod se je odločil za vrnitev v svojo zgodovinsko domovino, da sam kroji svojo usodo in živi, tako kot se mu zdi prav. Tako kot živijo vsi drugi narodi. Da bi ohranili religijo, cerkev pa bi bila ločena od države. Da bi bili Judje, hkrati pa bi skrbeli za manjšine.

Po tej verziji so z vseh strani preganjani Judje po holokavstu izgubili vero v to, da lahko živijo kot v zadnjih stoletjih, in so se odločili za uveljavitev svoje pravice do narodne samoodločbe na svojem nekdanjem zgodovinskem ozemlju, od koder so jih pregnali Rimljani ter kjer imajo korenine in tradicijo.

Alternativna verzija: kot danes trdijo izraelski zgodovinarji, se Rimljani niso ukvarjali z izgonom; tako je večina starih Judov ostala v Palestini, sprejela krščanstvo, nato

islam, sčasoma pa je postala znana pod imenom Palestinci. Današnji Judje so povečini potomci Hazarjev ter berberskih in slovanskih plemen, ki so prešla v judaizem. Ta ideja je predstavljena v knjigi profesorja Shloma Sanda *Kje so si izmislili judovski narod in kako*. Sandova knjiga je postala izraelska, francoska in ameriška uspešnica, v Rusiji je zanjo odgovorna založba *Eksmo*. Nekaj poglavij so objavili v reviji *Sibirske luči*.² Isto idejo sem razvil v svoji knjigi *Bor in oljka*³ (Moskva, Ultrakultura, 2004), ki jo lahko preberete tudi na spletu.

Sionistične razlage so preveč očitne in razpadejo že ob bežnem pogledu. Zamisel o potovanju »za tisočletje nazaj« je preveč absurdna, da bi jo jemali resno. Rusi bi se lahko podobno »vrnili« v Kijev in pregnali Ukrajince. Anglosasi bi se lahko »vrnili« v Dresden in pregnali Saksonce. Romuni bi se lahko »vrnili« v Rim in pregnali Italijane. Finci bi se lahko »vrnili« v Moskvo in Sankt Peterburg ter pregnali Ruse.

Sionistična verska različica »izpolnitve prerokb« ponuja razlago višje stopnje: »Preroki so obljubili, da se bo Izrael vrnil, in zdaj so se prerokbe uresničile. Ustanovitev Izraela je božji projekt.«

Tudi verska razlaga se srečuje s težavami.

Po krščanskih predpisih bo obnovljeni Izrael postal Antikristova baza. Kar pomeni, da je ustanovitev Izraela projekt, ki ni vreden sočutja.

Tudi v judaizmu mora biti ustanovitev Izraela Mesijev projekt, ne pa izročilo mladih ateističnih aktivistov. Zato je verski judaizem zavrgel sionizem. Glavni sovražniki sionističnega nauka v njegovi zgodnji fazi so bili rabini, ki so upravičeno trdili, da sionizem poenostavlja judovsko vero, jo omejuje na ozemeljsko gibanje, ne pa opravljanje verskih nauk.

2 <http://magazines.russ.ru/sib/2009/6/za.html>

3 <http://www.israelshamir.net/>

Opozarjali so na »titaničen« aspekt sionizma, ki spominja na obsežne načrte začetka dvajsetega stoletja.

Kdo so bili »titani«, ki so ustanovili judovsko državo? Poznamo imena prvih sionističnih voditeljev: prvega predsednika vlade Davida Ben Guriona, prvega predsednika Chaima Weizmanna, prvega ideologa stalnega nasprotovanja Palestincem Vladimirja Zeeva Žabotinskega (načrt *Jekleni zid*), Chaima Arlosoroffa, ki je sklenil gospodarsko zaveznitvo s tretjim rajhom. Kdo je stal za temi ljudmi? Kdo je pomagal tem neznanim aktivistom pri uveljavljanju njihovega projekta? Samo vprašanje predpostavlja pripravljenost za brskanje po »konspirativnih« teorijah zarote.

Izrael – pes čuvaj imperializma

V skladu s tem konceptom je Izrael ustanovila imperialistična Anglija kot svoje oporišče za preprečitev protikolonialističnega boja bližnjevzhodnih narodov. Brez Izraela bi bližnjevzhodni narodi pregnali kolonizatorje. In tukaj je dokaz: izraelske enote so skupaj z Britanci in Francozi leta 1956 napadle Egipt, da bi Naserju preprečili nacionalizacijo Sueškega prekopa. Nato je Izrael prešel v ameriške roke in postal najnaprednejša ameriška baza na tem območju. Američani hranijo tukaj svoje rezerve in orožje.

Izrael še naprej koristi imperializmu. Spodkopal je napredne režime v sosednjih arabskih državah in prispeval k nastanku verige vojaških diktatur, marionetnih prozahodnih vlad in neposrednih okupacijskih režimov, kar je koristilo ameriškemu imperializmu. V primeru, ko je prozahodnim marionetam grozila nevarnost s strani lastnih narodov, so se imperialisti obrnili na Izrael. Izrael na Bližnjem vzhodu pomeni isto kot Kosovo na Balkanu – glavno ameriško oporišče.

Izrael še danes koristi ameriškemu in zahodnemu imperializmu, meni vodilni ameriški levi izobraženec Noam Chomsky. Izrael je po njegovem mnenju »dežurni policist« (Cop-on-the-Beat). V svojih številnih spisih je pokazal, da ZDA podpirajo Izrael in njegovo politiko, Izrael pa pomaga Ameriki, da izpolnjuje svoje naloge.

Izrael izvaja imperialistične naloge tudi za mejami Bližnjega vzhoda kot »vodilna bojna četa« svetovnega imperIALIZMA. Tako je izraelska obveščevalna služba s polno močjo in ob podpori ameriškega obveščevalnega stroja ogrožala Sovjetsko zvezo z izkoriščanjem etnične solidarnosti sovjetskih Judov.

Izraelski obveščevalci so okužili nekatere izmed njih s sionizmom in tako dobili dostop do sovjetskih skrivnosti na področju obrambe, gospodarstva, ekonomije, v roke so dobili vajeti vpliva na ideologijo. V težkih časih so sionistični organizatorji omogočili val množičnega izseljevanja iz ZSSR.

Sovjetski Judje so zavzemali pomembne položaje, njihov množični eksodus pa je spodkopal Sovjetsko zvezo in vseлил v rusko družbo dvome v lastne moči. Eksodus nemških kmetov iz Kazahstana ali armenskih trgovcev s Kavkaza ni bil tako opazen kot eksodus sovjetskih Judov. Sionistični napad na Sovjetsko zvezo je bil načrtovana in dobro preračunana sovražnikova akcija, ki je imela katastrofalne posledice.

Ugledni ameriški judovski novinar Seymour Hersh, dobitnik Pulitzerjeve nagrade in kolumnist časopisa *New York Times*, v svoji knjigi o ameriški zunanji politiki in jedrski oborožitvi Izraela *Samsonova izbira* piše, da je CIA skupaj z Mosadom (izraelsko obveščevalno službo) vodila operacijo »Beg podgan« za spodbujanje izselitve Judov iz ZSSR.

»Judovski priseljenci so bili najboljši vir informacij o Sovjetski zvezi«, piše Hersh. Po njegovih besedah je sodelovanje CIE z

Mosadom nosilo ime *KK Mountain*. Mosad je prejel milijonsko gotovinsko plačilo, da omogoči Ameriki dostop do mreže svojih informatorjev. O tem lahko preberete na spletu.⁴

Prvo novinarsko poročilo *KK Mountain* se je pojavilo v knjigi *Dangerous Liaisons*, avtorja Andrew in Leslie Cockburn (HarperCollins, New York, 1991; gl. 5. poglavje, *Dirty Work on the Mountain*).

Izraelski obveščevalci svoje povezave z lokalnimi judovski mi skupnostmi v Latinski Ameriki izkoriščajo za podporo proameriškim diktatorjem. V Afriki se Izraelci ukvarjajo s »krvavimi diamanti« in pomagajo zahodnim neokolonialistom. Izraelska vojska je usposabljala gruzijsko vojsko, številni gruzijski strokovnjaki so se usposabljali v Izraelu. Izrael podpira kurdske separatiste v Iraku in Iranu ter uči tamilske separatiste v Šrilanki.

Angležinja ga serje

Razlaga na <http://lurkmore.ru> se glasi: »Angležinja ga serje je stereotipna fraza za označevanje pretežno implicitnih ukrepov (diplomatskih, ekonomskih, vohunskih, propagandnih) Velike Britanije proti Rusiji (Sovjetski zvezi, ruskemu imperiju)«. Navedena je tudi podrobna zgodovinska razlaga: pojem se je pojavil in razširil v 19. stoletju v času t. i. *velike igre*. Po epski zmagi poveljnika Kutuzova in njegovih mongolsko-tatarskih čet ter vilinske flote admirala Nelsona nad Napoleonom sta na svetu ostali le dve velesili, Krvavi Mordor kot ruski imperij in Sijoči Numenor kot britanski imperij, ki sta se posvetila neusmiljeni delitvi sveta. Termin se prvič pojavi v Gogoljevem *Dnevniku blazneža* in od takrat kroži po svetu. Uporabljal ga je tudi Pelevin:

4 <http://www.american-buddha.com/lit.samsonoptionhersh.1.htm>

Barbolin me je ošinil z nerazumevajočim pogledom.

»Angležinja ga serje,« sem odgovoril.

Te besede so mu nekaj pomenile, ker je takoj potegnil puško z ramen.

V Rusiji je bil občutek angleške premoči zmeraj tako močan, da je Stalin govoril o Angliji kot največjem sovražniku sovjetske Rusije, kar pa mu ni preprečilo, da ne bi po napadu nacistične Nemčije sklenil zaveznitva z njim.

Vrnimo se k Izraelu: ruski filozof in pisatelj Dmitri Galkovski, avtor knjige *Neskončna slepa ulica*, pravi, da za sionisti stojijo angleške spletke. Njegove članke si lahko ogledate na spletni strani <http://shlyahtich.lenin.ru/galkovsky/vzglyad.html>.

Galkovski verjame, da je bil za ustanovitev Izraela najpomembnejši angleški vpliv. Angležem pripisuje tudi izum Judov. V časopisu *Jutri* (št. 40 z dne 4. oktobra 2006) ponuja takšno razlago: *»Če odstranimo lupino ideoloških pravljic, so Judje pravljичno etnično bitje, ki se je na politični sceni pojavilo v zadnjem stoletju, v naslednjem stoletju pa je obsojeno na propad ... Kakšen cilj so zasledovali Evropejci, ko so pisali legendo o enotnem narodu s fantastično versko-mitološko zgodovino? Ker se je glavni vektor ekspanzije širil iz Evrope na jug in vzhod, so Evropejci potrebovali ubogljive posrednike. V 19. stoletju so Angleži urili Jude za vodenje upravnih zadev v Egiptu in Transjordaniji, Francozi pa v severni Afriki, Siriji in Libanonu. V 20. stoletju, po drugi svetovni vojni, so Američani odkupili judovske naseljence in usmerili njihovo moč proti evropskim metropolam. Naivni in premalo kulturni Judje so spet postali žrtev Zahoda.«* Potem pa so Britanci v okviru svojega splošnega programa sejanja prepira in oblikovanja subverzivnih marionetskih držav ustanovili Izrael. Takšne so države, ustanovljene pod okriljem Angležev: Norveška, Portugalska, Latvija in Estonija, Pakistan.

Vendar Galkovski tudi za Rusijo meni, da je angleška »kriptokolonija«, Rothschild pa je po njegovem »londonski agent«. Da bi podprli to misel, si moramo predstavljati, da London že več stoletij vlada svetu, Amerika pa je groba sila, ki mu služi.

To je stališče slavnega ameriškega disidenta Lyndona LaRoucha.⁵ Nekoč je opazil resnično moč Judov, nato pa so ga zaprli (zaradi utaje davkov, kar v ZDA naredijo s tistim, ki ga želijo zapreti, nimajo pa razlogov, pa naj gre za Davida Duka ali Al Caponea). Potem ko je preživel šest let v ameriškem zaporu, je LaRouche skušal čim manj govoriti o Judih in Izraelu, za vse, tudi izraelske potegavščine, pa je krivil Anglijo.

Alternativna verzija: Izrael ni koristil Angliji. Več o tem v mojem članku *Začarani princ*.⁶ Na kratko: Anglija je odlično opravila svoje imperialistične naloge brez pomoči izraelske države. Pomoč Judom je zasejala prepir med Angleže in Arabce. Judje pa so izkoristili priložnost in zabodli Anglijo v hrbet, ko se je uprla Hitlerju.

Tudi ZDA ne potrebujejo bližnjevzhodne države Izrael. Ameriške baze so razpršene po vseh državah tega območja. Brez Izraela bi ZDA lahko vladale npr. s pomočjo Turčije, ne da bi izzivale arabski antagonizem.

ZDA niso nikoli v celoti kontrolirale dejavnosti izraelskih obveščevalcev in posebnih enot na Bližnjem vzhodu. Ta dejavnost pa je včasih nasprotovala ameriškim neposrednim interesom. Tako je Izrael posredoval Sovjetski zvezi ameriške načrte za vojno z ZSSR, ki jih je izmaknil izraelski vohun Jonathan Pollard v zamenjavo za dovoljenje za odhod ruskih Judov. Izrael je posredoval Kitajski ameriške vojaške skrivnosti, kar je povzročilo pravo diplomatsko nevihto. Izrael je močan, čeprav podivjan, zaveznik.

5 http://www.larouchepub.com/russian/lar/major_writings.html

6 <http://moulin-rouge.telion.ru/2007/11/028>

Zarota prostozidarjev iluminatov

To razlago imajo radi številni ljudje, že zato, ker ni potrebe po omembi Judov. O Judih – kot o mrtvih – moramo govoriti dobro ali pa nič. Lahko opravljamo Angleže in Američane, še posebno Ruse, o Judih pa se ne smemo pogovarjati. »*Prekleti Judje*«, je dejal Anglež v telovadnici, ko je na televiziji zagledal bombardiranje Gaze, sosedge so poklicali policijo, moški je izgubil službo. V Nemčiji za tovrstne izjave grozi zaporna kazen, v Franciji pa enormne kazni za žaljenje najboljših čustev judovskega naroda. Tudi Rusija ni izjema, ne dolgo tega so človeka lahko ustrelili zaradi izrekanja besede Žid. Bolj varno se je sklicevati na prostozidarje, ki hrepenijo po nadzoru nad podzemljem Salomonovega svetišča.

Alternativna verzija: nekateri ne verjamejo v obstoj prostozidarjev in iluminatov.

Protisovjetski projekt

Gre za Churchillov koncept, ki predvideva, da je treba najbolj aktivne Jude zaposliti s sionizmom, da jim ne bo ostalo časa za podporo in širitev komunizma.

Winston Churchill je leta 1920 objavil članek (*Illustrated Sunday Herald*, 8. februarja 1920, str. 5) z odmevnim naslovom *Sionizem in boljševizem: boj za dušo judovskega ljudstva* (<http://www.library.flawlesslogic.com/ish.htm>).

Churchill je opredelil komunizem kot »*svetovno zaroto, katere namen je uničiti civilizacijo in obnoviti družbo na temeljih ustavljenega razvoja, ljubosumja in nemogoče enakosti, to je judovska zarota, od Spartaka prek Weishaupta, od Karla Marxa do Trockega, Bele Kuna, Rose Luxemburg in Emme Goldman (ZDA).*«

Sionizem je po Churchillovih besedah tretja pot spopada s komunizmom za judovsko dušo. Zato je Trocki ostro napadal sioniste, zlasti dr. Weitzmanna. Načrt Trockega za ustanovitev svetovne komunistične države pod judovsko oblastjo ogroža ideal sionizma, ki je usmerjen v bolj preproste in bolj izvedljive cilje, piše Churchill.

Po tem članku se je Churchill spoprijateljil s sionističnim gibanjem, dobil nepovratna posojila od bogatih Judov, ko se je njegov položaj precej poslabšal, in si zagotovil vsestransko pomoč, dokler ni leta 1939 postal britanski premier in septembra 1939 napovedal vojno Nemčiji, kar je pomenilo začetek druge svetovne vojne.

Alternativna verzija: protikomunizem ni nikoli bil pomembna izhodiščna sestavina sionizma. Palestinski Judje so oboževali Stalina in prepevali pesmi o Rdeči armadi, celo prepričali so ga, da bodo njegovi zvesti zavezniki. Kar se ni in se najverjetneje tudi nikoli ne bi zgodilo.

2. POGLAVJE

IZRAEL KOT PROJEKT 2⁷

Protisemitski projekt

Številni sovražniki Judov so se skušali znebiti izvoljenega ljudstva tako, da bi ga poslali stran. Madagaskar, Argentina – in Palestina. Goreč zagovornik preselitve Judov v Palestino je bil tudi nacistični kurator »judovskega vprašanja« Eichmann, ki so ga pozneje usmrtili v Izraelu. Načrt za preselitev je podpiral tudi Himmler, ki je v imenu nacistične Nemčije sklenil z judovskim vodstvom pogodbo o dobavi opreme in financ v Palestino. Hitler sicer ni verjel v ta načrt, menil je, da bo judovska država postala sedež svetovne judovske zarote, ni pa motil svojih kolegov, ki so podpirali sionizem. Bili so mnenja, da se bodo laže znebili Judov, če bodo ti odšli v Palestino prostovoljno. Tako so sovražniki Judov izumili in ustanovili sionistični usedalnik, da bi se tja kot metulji na svetlobo zatekali Judje, tam umirali in se zamenjali, da ne bi motili sveta na pohodu v smer, v katero so ga peljali sovražniki Judov.

Nacizem je stvar preteklosti, njegov najljubši projekt, judovski geto na Bližnjem vzhodu, pa se je uresničil in še zmeraj živi. Hitler je pravilno ugotovil, da ustanovitev judovske države ne bo pripeljala do zelene evakuacije Judov, temveč povečala njihov vpliv. Ni pa se mogel upreti prevladujočemu mnenju svoje stranke, ki je podpirala sionistični projekt.

Množični odhod ruskih Judov iz propadajoče SZ dobro ponazarja tezo o protisemitskem projektu. Medtem ko imajo

7 <http://www.zavtra.ru/cgi/veil/data/zavtra/10/853/31.html>

Judje v postsovjetskih Rusiji, Ukrajini in Gruziji pomembno vlogo v socialnem in gospodarskem življenju države – postali so ministri in oligarhi, vodilni kritiki in umetnostni zgodovinarji –, so njihovi bratje in sestre, ki so odšli v Izrael, postali nižji sloj in so premalo zastopani v eliti.

Na izraelsko-ruski spletni strani⁸ je zapisano takole: »Priseljenci so nesorazmerno manj zastopani v državnem sektorju kot domačini.« Rusko govoreči priseljenci so na trgu delovne sile zastopani s 15,4 odstotka, od tega le 8,4 odstotka predstavljajo javni uslužbenci in samo 0,7 odstotka ljudje na višjih položajih.

Na najbolj vplivnih področjih – na ministrstvu za obrambo in v uradih za obveščanje – delež »Rusov« znaša le okoli enega odstotka, pa ne gre za kakšne pomembne položaje. Petdeset odstotkov rusko govorečih priseljencev, ki imajo univerzitetno stopnjo izobrazbe in doktorat, sploh ne dela v svojih poklicih; 12,9 odstotka jih je zaposlenih v gradbeništvu, industriji in kmetijstvu, še 25,7 odstotka jih dela v strežbi in prodaji, 7,9 odstotka pa je nekvalificiranih delavcev.

Zdravniki niso bili edini, ki se niso znašli, tudi izkušeni judovski poslovneži so propadli v Izraelu. Vladimir Gusinski je izgubil svoje milijarde.

V novejšem intervjuju v časopisu *Marker* se je pritožil, da so ga ogoljufali, ter prosil Kremelj, naj mu omogoči vrnitev v Rusijo. Milijarderja Arkadyja Gaydamaka so slekli izraelski hroščki, pokončala pa sta ga policija in sodišče. Tretji milijarder, Gregory Lerner, sedi v zaporu. Chernoy ves čas hodi na zaslišanja. Samo Nevzlinu uspeva ostati na prostosti, kar ga stane mastne denarce.

Z drugimi besedami je sionizem izjemno škodljiv za Jude. Torej: sionizem je protisemitski projekt.

Alternativna verzija: drži, da številni protisemiti – od grofa Witteja do lorda Balfourja –, ki so zagovarjali sionizem

8 <http://izrus.co.il/obshina/article/208-12-007/2909.html>

in podpirali ustanovitev judovske države, niso dosegli cilja, tj. zmanjšanja judovskega vpliva. Ravno nasprotno: po nastanku Izraela se je judovski vpliv močno povečal in dosegel vrhunec. Kljub temu da so se ruski Judje v Izraelu znašli na smetišču, je povezava z njimi pomagala ruskim Judom, da so v Rusiji postali bančniki.

Verzija sionskih starešin

Svetovno judovstvo potrebuje Izrael kot zavetišče, kamor se lahko zateče v primeru napake, kot zastavo svoje kampanje, sedež novega svetovnega reda, prstan absolutne moči, ki bo zbral vse Jude in jih usmeril v skupen cilj. Od tu bodo grozili svetu s pomočjo demonskih jedrskih bomb demonske Dimone. Dimona je izraelska »jedrska bombna tovarna«, kamor ne smejo inšpektorji mednarodne agencije za jedrsko energijo.

Tuji tisk poroča, da Izrael razpolaga s številnimi bojnimi glavami in izstrelki, ki lahko uničijo Moskvo ali Pariz. Judje želijo vladati svetu, vključno z Omskom in Tmutarakanom, za to pa potrebujejo strateško oporišče za indoktrinacijo, mobilizacijo in usposabljanje osebja.

Sionski starešine so izdelali dvostopenjski načrt za podjarmitve sveta. V prvi fazi bo propaganda liberalizma pripeljala do razpada tradicionalne gojevske družbe, v tej fazi Izrael lahko služi kot zavetišče za pobegle oligarhe, pornografe, lopove in navadne Jude, ki jim ne ustreza liberalno upadanje.

V drugi fazi se začne ponovna gradnja sveta. Judovska država postane priročen sedež tudi za hranjenje arhivskih podatkov in orožja. Glavno orožje bo seveda ameriško, sicer pa je tudi Izrael glavno admiralovo bodalo.

Ko bodo Judje skupaj s svojimi liberalnimi zavezniki končno uničili krščanstvo, bo napočil čas, da osvobojeno

praznino napolnijo z gradnjo in posvečanjem tretjega judovskega templja, tako bodo Judje zapečatili svojo usodo in postali pridigarji celega sveta.

V tem templju bodo kronali novega judovskega kralja, za nekatere Odrešenika, za druge pa Antikrista.

Alternativna verzija: le malo ljudi verjame v zarote.

Kolonialni projekt

Odločitve OZN in drugih forumov, številni znanstveniki, zlasti izraelski disidentski zgodovinar dr. Ilan Pappé,⁹ omenjajo podobnost Izraela z drugimi kolonialno naseljenjskimi projekti.

Drugi znani izraelski disident Michel Warschawski je zapisal:¹⁰ *»Ne moremo razumeti sionizma in njegovega proizvođa Izraela, če ne upoštevamo njegovega kolonialnega bistva. Sionizem je kolonialno gibanje, ki je izoblikovalo kolonialno državo. To je naseljenjski kolonializem kot v Avstraliji ali Severni Ameriki, usmerjen v izpodrivanje lokalnega prebivalstva z naseljenci, ne pa njegovo izkoriščanje.«*

In res je, v Izraelu se je izoblikovala naseljenjska etnokracija, v kateri vse pravice pripadajo priseljenjski eliti »naslovnega naroda«, preostali prebivalci pa zasedajo različne stopnice v piramidi. Rusi so na dnu, vendar ne čisto na dnu. Avtohtoni prebivalci (Palestinci) večinoma nimajo nobenih pravic. Naseljenci ali kolonisti so ljudje, ki so prišli iz tujine, prevzeli oblast, hočejo dostop do virov in želijo izpodriniti domačine. Naseljenjska etnokracija je vlada priseljenjske manjšine. Takšna je bila vlada belih priseljencev v Južni

9 <http://saq.dukejournals.org/cgi/content/abstract/107/4/611>

10 <http://www.alternativenews.org/michael-warschawski/2187-israel-colonial-states-and-racism-.html>

Afriki, Keniji in Severni Ameriki. Sčasoma so kolonialisti lahko postali v nekaterih državah večina na račun izгона ali iztrebitve avtohtonega prebivalstva, v nekaterih državah pa uporabljajo načelo »deli in vladaj«.

Kolonialni naseljenci se imajo za višja bitja, ki bolj cenijo svojo kri kot kri domačinov. Tako so v petdesetih letih v Keniji uporniki Mau-Mau pobili angleške kolonialiste. Britanci so se maščevali tako, da so pobili Afričane – ne samo Mau-Mau (ti niso bili tako številni) –, tisoč za enega Britanca. Isto so načrtovali Nemci v Sovjetski zvezi v letih 1941 do 1945, hoteli so kolonizirati slovanska ozemlja.

Tako deluje tudi Izrael, izraelsko vodstvo umori tisoč Palestincev za enega Izraelca. V dvaindvajsetih dneh zatiranja Gaze (za novo leto 2009) so Judje ubili 1.400 Palestincev, med njimi 300 otrok, ranili pa so 5.300 Palestincev, med njimi 1.800 otrok. Palestinci so ubili 9 izraelskih vojakov. Če primerjamo: med vstajo v varšavskem getu so Nemci v 28 dneh ubili 4 do 12 (po različnih podatkih) tisoč Judov, izgubili pa so 17 vojakov.

Vsaka naseljena država ima metropolo. Kje je izraelska metropola? Metropola je svetovno judovstvo. Izognimo se poimenovanju »judovski narod«, ki ga uporabljajo sionisti, ker ne vem, ali se da uporabiti za Jude izraz »narod«. Ne bomo govorili o »sionskih starešinah« z njihovo preveč učeno konspirologijo. Ne bomo se sklicevali na staro zgodovino, ki jo slabo poznamo.

Preprosto povedano, v zadnjih dvestotih letih nekoč osamljene judovske skupnosti postajajo samostojen subjekt svetovne politike in ekonomije.

Svetovno politiko in ekonomijo lahko bolje razumemo, če obravnavamo Jude kot poseben subjekt. Tako kot astronomija Osončja postane bolj jasna, če pomislimo na nevidni (do nedavnega) Pluton.

Judje nimajo nobene znane vlade, vendar delujejo tudi brez nje. Država Izrael je le en, čeprav pomemben element v zapleteni strukturi judovstva.

Judovstvo je v nasprotju z interesi posameznih Judov, kot je, recimo, Jelcinova Rusija nasprotovala interesom nekaterih Rusov. Država je instrument zatiranja, kot smo se naučili pri pouku zgodovinskega materializma, judovstvo – ta svojevrstna kvazidržava – pa ni nikakršna izjema.

V mejah judovstva obstajajo različna gibanja in tokovi, obstaja pa tudi interakcija. Kot v kateri koli drugi državi: vlade nimajo vsi radi, ni popolnega strinjanja z njo, obstajajo različna mnenja, ko pa rečemo *Francija* ali *Rusija*, vemo, za kaj gre. Judovstvo lahko primerjamo s katoliško cerkvijo: papež nima divizij, kljub temu pa lahko vpliva na svetovno dogajanje. Judovstvo lahko primerjamo z bančnimi sistemom. Tudi ta ne razpolaga z divizijami, kljub temu pa lahko ukroti neposlušno državo.

Vsi voditelji držav in mednarodnih organizacij poznajo in upoštevajo vpliv tega »Plutona« – mednarodnega judovstva. Velike države ga skušajo izkoristiti za reševanje svojih problemov, on pa izkorišča konjunkturo.

Balfourska deklaracija – obljuba Angležev, da bo Palestina postala narodni dom za Jude – je temeljni kamen države Izrael. Obljuba je bila povezana z upanjem, da bodo Judje prisilili Ameriko, da se pridruži prvi svetovni vojni proti Nemčiji na strani Anglije.

Sovjetska zveza je podprla ustanovitev Izraela v jalovem upanju, da se bodo hvaležni ameriški in evropski Judje postavili na njeno stran.

Tako se metropola naseljskega Izraela razteza od Brooklyna do Malahovke. Izrael je ohranil nepretrgano popkovo z judovskim svetom. Izraelske oblasti skrbijo za rasno čistost in skušajo preprečiti tujcem, da postanejo domači.

Pred časom so izgnali družino iz Rusije, ki se je naselila v Izraelu pred dvajsetimi leti, saj se je izkazalo, da niso bili Judje. Spotoma pa prirejajo brezplačne izlete za več desetisočev ameriških judovskih dečkov in deklic, da jih skušajo seznaniti z judovskim življenjem.

Kljub temu, da je judovstvo oblast judovskih elit nad Judi, ni nasilna ta, temveč ideologija – Antonio Gramsci jo je poimenoval »hegemonija« –, zaradi katere preprosti Judje sprejemajo voljo elit, kot da bi bila njihova. Ta hegemonija je obstajala v ločenih judovskih skupnostih že pred nastankom sodobnega judovstva; če se kdo ni strinjal z njo, kot recimo Spinoza ali Marx, je preprosto zapustil skupnost. Del tega hegemonskega diskurza je tudi protisemitizem, ki naj bi bil lastnost vsega nejudovskega človeštva.

Veliko ljudi ne opazi, da ni le protisemitizem rasizem, temveč da je rasizem sam koncept univerzalnega in neizogibnega protisemitizma. Pravi judaizem, natančneje, ideologija, ki izvira iz njega, vključuje prepričanje v posebno »judovsko duhovnost«, »judovsko izbrano DNK«, ki njenega nosilca spremeni v nadčloveka, tistega pa, ki je nima, v žival, ki zna govoriti. Vsebuje tudi prepričanje v neizogibnost sovraštva gojev (Nejudov) do Judov. Ime Sinajske gore izvira iz besede »sina«, kar pomeni »sovrastvo«.

V resničnem svetu pa nič od tega: (1) Judje niso bolj duhovni kot Nejudje in (2) Nejudje sploh ne sovražijo Judov. Obe trditvi sta le del judovske dogme, kot zgodba o eksodusu iz Egipta. Judovska razpravljanja o protisemitizmu so le druga plat judovske dogme o lastni izbranosti. Nobenega protisemitizma ni.

Ljudje so po navadi previdni ob soočanju z neznanci – četudi gre za sosede –, zlasti če so prebivalci Vologde, staroverci, Molokanci, Armenci, Tatari ali Judje. S tem ni nič narobe. Le judovska manična previdnost obrača vse v protisemitizem in neizogibno gojevsko sovraštvo do Judov.

Izraelce ves čas strašijo z »protisemitizmom«, da bi ohranjali zvestobo judovstvu. O indoktrinaciji in zastraševanju govori film izraelskega režiserja Joaba Shamirja *Obrekovanje*¹¹ (*Defamation*).

Tendenciozno branje zgodovine ga spremeni v judovski martirologij, zgodbe o grozljivih Nemcih, Rusih, Arabcih, ki zastrupljajo izraelske duše. Pogovor o gojevskem sovraštvu je nujno potreben za zadrževanje Judov v mejah judovstva in podpihovanje judovskega sovraštva do gojev.

Kolonialne kulture ne zrastejo iz ničesar, njihovo izhodišče je kultura kolonizatorjev.

Kruta britanska kolonizacija temelji na kulturnem kolonizatorskem kodeksu, ki so ga Anglosasi uporabili proti Keltom, tj. apartheidu.

Francoska kolonizacija ima kulturno naravo in izvira iz kolonizatorske politike, ki so jo Franki uporabili proti romaniziranim Galijcem. Domačine seznanja z deli Corneilla in Voltaira.

Rusi imajo svoj kulturni kodeks absorpcije, vključenosti, ki temelji na enakopravnosti kolonizatorjev in koloniziranih. Slovanska plemena so absorbirala ugrofinska in druga plemena, tako je nastal ruski narod.

Judovski kulturni kodeks kolonizacije je zelo krut in ustvarja prepad med kolonizatorji in koloniziranimi. Temelji na biblijski zgodbi o kolonizaciji Kanaana. Judovski kolonizatorji se ne mešajo s koloniziranci, prezirajo jih ali sovražijo, ne pustijo kolonizirancem, da bi bili več kot le drvarji in prinašalci vode. V skladu z judovsko dogmo se Judje in goji neprestano bojujejo za eksistenco, kar sta že v maternici pramatere Rebeke počela dvojčka Jakob, prednik Judov, in Ezav, prednik gojev. Vojnā pa ne izbira sredstev.

Ideolog sionizma Vladimir Žabotinski takole razlaga nastanek judovskih getov: Naših prednikov niso spravili v gete,

11 <http://www.youtube.com/watch?v=c5jsiLWXGYQ>

sami so raje živeli v kolonijah, kot Evropejci [kolonialisti] ločeno živijo v Šanghaju in Harbinu. Judje so že v starih časih živeli po principu »država v državi«, drugih državljanov pa niso obravnavali kot sebi enake. Od tega so naše očete na dokaj boleč, a delno uspešen način odvadili v Sovjetski zvezi. Izrael pa so ustanovili poljski Judje, ki jih tega ni nihče odvadil.

Tradicionalno judovsko mnenje se glasi: Če so Judje na oblasti, jim služijo goje, in obratno. Kar je dobro za goje, je slabo za Jude. Kar je dobro za Jude, je slabo za goje. *»Če boste slišali za vzpon Jeruzalema in Cezareje, ne verjemite v to. Ob vzponu judovskega Jeruzalema gojevska Cezareja leži na tleh, poraz Jeruzalema pa pomeni vzpon Cezareje,«* uči razprava Megillah (6:1).

Judom je večkrat v zgodovini uspelo kolonizirati okoliške narode, samostojno ali v zavezništvu z drugimi poklicnimi kolonizatorji. Judje so v zavezništvu z Mavri kolonizirali Španijo, pozneje pa še Ukrajino v zavezništvu s poljskim magnati. Okrutna kolonizacija je »Juda in pana« spremenila v strašili za ukrajinske otroke. Nato je za časa Hmelnickega prišlo do dekolonizacije. Po dekolonizaciji so Judje ostali v Ukrajini kot več ali manj enakopravni državljani, kar so dolgo časa obžalovali.

Veliko so naredili, da bi kolonizirali Rusijo, pogromi so bili intifada kolonizirancev. Na koncu so zmagovalci Rusi rusificirali Jude. Ta uspešna rusifikacija je po mojem razlog za neuspeh ruskih priseljencev v Izraelu. Na koncu dvajsetega stoletja so se ruski Judje izkazali za »preveč ruske«, da bi se družili s svojimi bližnjimi sorodniki Judi, ki so rusko cesarstvo zapustili na začetku dvajsetega stoletja. Kot Rusi niso dojeli judovskega načela brutalne kolonizacije. Izraelce je osupnilo število ruskih judovskih deklet, ki so se po prihodu v Izrael poročila s Palestinci. Zakonske zveze med

»pristnimi Judi« in Palestinci so izjemno redke. Rusi v Izraelu – kljub poskusom, da bi oponašali izraelski rasizem – še vedno niso dovolj rasisti. Če bi bila odločitev na njihovi strani, bi raje izbrali ruski stil kolonizacije in se asimilirali z avtohtonim palestinskim prebivalstvom.

To je naš odgovor na vprašanje, kakšen projekt je Izrael: gre za kolonialno naseljski projekt svetovnega judovstva. Med njegove cilje spada tudi poskus oživitve umirajočega judovskega sveta, vrnitev v 18. stoletje. Ta poskus je povezan tudi z obnovitvijo tradicionalnega kolonialnega odnosa Judov do gojev. Drugi cilj – kot v primeru kolonizacije Avstralije, kamor je Anglija pošiljala svoje izobčence – je izpolnjevanje vloge usedalnika. Prvorazredni Judje postajajo ministrski predsedniki v Rusiji, Franciji in Angliji. Tretjerazredni Judje pa gredo v Izrael, ta do zob oboroženi dom za ostarele. Če je povprečni IQ evropskih Judov 118, je povprečni IQ izraelskih Judov 89.

Zato sklep: reševanje izraelskih težav zahteva dekolonizacijo in demokratizacijo. Moramo prerezati popkovino, ki povezuje Izrael s svetovnim judovstvom, zrušiti zid med Judi in Nejudi, izenačiti njihove pravice, po dekolonizaciji in demokratizaciji se bo začelo normalno življenje z njegovimi tegobami.

3. POGlavJE

ISRAEL ŠAMIR: HOLOKAVST JE NOVA POSVETNA RELIGIJA¹²

Znani izraelski pisatelj verjame, da je holokavst povezan z novim totalitarizmom, ki vlada na Zahodu ...

»Zelo čudno je, da se nihče ne spominja drugih žrtev grozljive svetovne vojne ali pa se jih spominja samo v kontekstu Judov, ki so umrli zaradi te vojne. To je do neke mere dokaz splošne pristranskosti celotne ideologije, celotnega diskurza, tako zahodnega kot tudi vzhodnega. Holokavst je zelo čuden pojav, ki bi bil za nas lahko nepredvidljiv. Splača si ogledati Churchillovo temeljno delo o zgodovini druge svetovne vojne, ki obsega nekaj tisoč strani. V njem ni niti besedice o holokavstu. Eisenhower je napisal knjigo o vojni in o tem ni rekel niti besedice. De Gaulle je napisal spis, v katerem prav tako ne omenja holokavsta. Z drugimi besedami, takoj po drugi svetovni vojni se niso pogovarjali o holokavstu. To temo so odprli šele v poznih šestdesetih letih. Pomembno je razumeti, da je edinstvena mitologizacija Judov fenomen zadnjih štiridesetih let. Zato moramo pojav uvrstiti v današnji kontekst in ne v kontekst tistega, kar se je dogajalo med drugo svetovno vojno. Holokavst je del splošne zmage povsem nove ultraliberalne paradigme, ki temelji na zanikanju pravic večine v prid pravicam manjšin,« je 28. januarja 2010, na mednarodni dan spomina na holokavst (ki ga zaznamujemo 27. januarja) povedal znani izraelsko-ruski pisatelj Israel Šamir.

»Gre za poljubno povezavo med holokavstom in drugo svetovno vojno. Lahko bi razpravljali o trpljenju homoseksualcev ali katere koli druge manjšine. Z drugimi besedami, ne vidim povezave

12 <http://www.islamnews.ru/news-22365.html>

med holokavstom in kakšnimi resničnimi dogodki druge svetovne vojne, menim pa, da je holokavst povezan z ideološkim preobratom sodobnosti,« je poudaril rusko-izraelski pisatelj.

»Anatomija holokavsta mora pomagati razumeti, kako se ta odraža na človeških odnosih. Danes se večini odreka pravica do normalnega življenja, in to je druga plat mita, da za zgodovino več pomeni tragedija manjšin, ne pa življenje večine,« je nadaljeval.

Dejal je, da nasprotuje preganjanju evropskih znanstvenikov in duhovnikov, ki skušajo raziskati dejansko razsežnost tako imenovanega holokavsta. »Pregon dokazuje, da holokavst ni raziskan zgodovinski dogodek, temveč nova versko-ideološka paradigma.

Tudi v izraelskih časopisih lahko preberete o tem, da je holokavst nova posvetna religija, ki so jo vsilili Zahodu. Od tod ogorčenost nad Iranom, ki noče skloniti glave, da bi poljubil kakšen simbol holokavsta. Holokavst je povezan z novim totalitarizmom, ki danes vlada na Zahodu. Priznam, da je Rusija še zmeraj noro svobodna država. V Rusiji lahko izrazite puntarske misli, ki si jih zahodni človek ne bo upal niti spustiti v svojo zavest. Na Zahodu so, preprosto rečeno, šli predaleč glede izbire besed. V Rusiji je dopustno izražati mnenja, ki jih je prepovedano izražati na Zahodu. To, da Rusija zavrača te norme, je pozitivna zadeva,« je sklenil Israel Šamir.